

må servicebureauet ikke uden tilladelse fra den pågældende myndighed anvende de modtagne oplysninger i andet øjemed end til udførelsen af den opgave, aftalen vedrører. De ansatte i servicebureauet vil være omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 152, stk. 4, om straf for videregivelse af sådanne oplysninger uden tilladelse, samt bestemmelsen i dette forslags § 28, stk. 2, om straf for overtrædelse af de sikkerhedsforskrifter, der er fastsat for det pågældende registre.

Fælle for de nævnte tilfælde gælder herefter, jfr. 2. pkt., at der kun må videregives oplysninger, der er nødvendige i den modtagende virksomheds arbejde for det offentlige, og oplysningerne må ikke benyttes til andre formål end fastsat af vedkommende myndighed. Overtrædelse af bestemmelsen kan straffes, jfr. forslaget § 28, stk. 1, nr. 1.

Til § 17.

Reglerne om videregivelse af oplysninger fra sygehusregistre og andre patientregistre bygger navnlig på to grundsynspunkter. På den ene side hører *helbredsoplysninger* til den gruppe rent personlige oplysninger, som de registrerede kan kræve omgærdet med den størst mulige sikkerhed. På den anden side er der et særligt behov for, at netop disse oplysninger hurtigt kan udnyttes. Det vil f. eks. være tilfældet i en behandlingssituation, hvor videregivelsen typisk sker i den registreredes (patientens) egen interesse. Endvidere er det samfundsmæssigt overordentligt værdifuldt at kunne udnytte oplysningerne i forskningsøjemed eller til planlægning. Derfor indeholder § 17 en række regler, der nærmere regulerer patientregistrenes anvendelse. Indenrigsministeriet har udtalt, at bestemmelsen svarer til, hvad der må anses for gældende for anvendelsen af registre i dag.

Efter *stk. 1* kan fra sygehusregistre og andre patient- eller sygdomsregistre videregives oplysninger om en bestemt person til en læge eller tandlæge, som har den pågældende person i behandling. Bestemmelsen stadfæster den gældende ordning, hvorefter den praktiserende læge får meddelelse fra sygehuset om behandlingen i form af et lægebrev, der oplyser om den registreredes sygehistorie og behandlingen (epikrise). Endvidere hjemler reglen, at den behandlende læge kan få alle relevante oplysninger om eventuelle tidligere registrerede sygdomme og behandlinger. Også dette svarer til gældende praksis. Det er dog ikke enhver privat sygdomsbehandling, der er omfattet af bestemmelsen, idet det er en betingelse, at behandlingen forestås af en læge eller tandlæge, der efter den herom gældende lovgivning har tavshedspligt. En privat psy-

kologiklinik vil således ikke efter denne bestemmelse kunne få udleveret oplysninger fra et sygehusregister.

Efter *stk. 1, 2. pkt.*, kan videregivelse også ske, men kun til læger, selv om dette indebærer, at der herved videregives oplysninger om *andre personer*, f. eks. om pårørende. Det er dog en betingelse, at oplysningerne kan have betydning for behandlingen af den registrerede. Oplysninger om andre vil navnlig hidrøre enten fra den registrerede (patienten) eller fra samtaler med de pårørende. Det er ikke hensigten, at bestemmelsen skal give anledning til eventuelle tidkrævende overvejelser om oplysningernes konkrete betydning for behandlingen. Det forudsættes tværtimod, at betingelsen for videregivelse også af oplysninger om andre normalt vil være opfyldt i en behandlingssituation.

I *stk. 2* er fastsat regler om videregivelse af oplysninger i forskningsøjemed. Herefter kan fra disse registre videregives identifikationsoplysninger og oplysninger om diagnoser m. v. til *læger* til brug ved konkrete forskningsprojekter. Der vil således ikke være en almindelig adgang til oplysninger f. eks. med henblik på at fremfinde egnede opgaver. Det videnskabelige formål må være konkretiseret. Endvidere er adgangen begrænset til læger. Andre personers eventuelle acces må ske efter reglerne i *stk. 3*, der forudsætter en konkret prøvelse. Den automatisk virkende ordning i *stk. 2* er endelig begrænset til bestemte typer oplysninger. Identifikationsoplysninger, d. v. s. oplysninger om navn, adresse og personnummer, og oplysning om diagnoser er direkte nævnt, men der vil efter omstændighederne også kunne videregives andre mere objektive og fundamentale oplysninger som f. eks. indlæggelsestid og -sted samt behandlingsdata, f. eks. det anvendte medikament.

I tilslutning til reglen i *stk. 2, 1. pkt.*, bestemmes i *2. pkt.*, at der kun må ske efterfølgende henvendelse til de registrerede i det omfang, de læger, der har behandlet de pågældende, giver tilladelse hertil. Reglen er begrundet i, at efterfølgende henvendelse kan virke generende og eventuelt være til direkte skade, f. eks. hvis patienten ikke i forvejen har kendskab til sygdommens alvorlige karakter. Derfor er de læger, som har behandlet de pågældende patienter, indsat som et kontrollerende mellemlid. Der sigtes herved til den ansvarlige overlæge på den afdeling, hvor patienten har været til behandling, og hvorfra de omhandlede oplysninger er indberettet til registeret. Der kræves således ikke tilladelse fra lægerne på samtlige afdelinger, hvor den registrerede har været indlagt. Bestemmelsen svarer som anført ovenfor stort set til den praksis, der er